

כופר נפש. הוא מסר לאב הדרכה מפורטת כיצד להגיע למקום שבו עליו להניח את הכסף, בסך שני מיליון לירות. הוא אסף את הכסף, וגרם למותו של ארון באחד משלושת הימים שבין ה-8 וה-10 לחודש. התביעה מסתמכת על הודאתו של הר-נאשם, אשר ניתנו בפני קציני מישטרה, על טביעת אצבע שלו, שנמצאה על מיכל צבע, על כתב ידו שנמצא בפיתקת הכופר, על שטרי כסף מסומנים מתוך כסף הכופר אשר נמצאו ברשותו. התביעה גם הגישה לבית-הדין המיטלטל הקלטות של שיחות טלפון ניות בין החוטף ובין ההורים, אשר הוקלטו על-ידי המישטרה, ואשר בהם זוהה קולו של הנאשם, והוא גם מודה כי הוא אשר ערך שיחות אלה. כל המוצגים הללו לפני כמ. והוגשו לתיק בית-הדין המיטלטל.

בדירתה של חברתו של הנאשם, רחל אש, עימה התגורר בחצי השנה האחרונה בהרצליה, נמצא פתק בכתב ידו של הר-נאשם ובו מיספר הטלפון של בית ירדן בסביון. פתק זה, הכתוב על בדל קופסת סיגריות, נמצא ליד מכשיר הטלפון בדירה. ורחל אש העידה לפניכם כי הפתק היה, למיטב ידיעתה וזיכרונה, בדירה זמן מה לפני יום החטיפה. היא גם זיהתה פתק זה מבין פתקים אחרים בגלל כתב היד הגרוע שיחד אותו.

התובעת, שרה סירוטה, העלתה בפנינו

ההורים

פנינה ועמוס ירון, העידו בבית-הדין המיטלטל כי הפעם האחרונה שבה שמעו את קול בנם היה ביום החטיפה עצמו. הם זיהו את קולו של גור

ונשאר באולם לשמוע את המשך המישפט. צבי גור עצמו הפתיע את היושבים באולם המישפט כאשר העלה מדי פעם גירסה שונה להאשמות שיוחסו לו על-ידי התביעה בבית-הדין המיטלטל.

הידידה

רחל אש, אשר תחת בית הוריה הסתתר ה-נאשם לאחר שהוציא את הכסף מהחבית.

את העדים אשר הציגו בפנינו את כל הירוסות שמסר האשם במישטרה החל מיום מעצרו.

צבי גור נעצר ביום השישי, 27.6.80, כאשר ברשותו מחבט-טניס. בתוך המחבט נמצאו השוטרים חלק מכספי הכופר. הוא נעצר בעיקבות הודעתה של יעל גורבן, פקידת-בנק, כי הנאשם הפקיד בחשבונו כסף שזיהתה לפי מיספרי השטרות כחלק מכספי הכופר.

בגירסתו הראשונה הכחיש גור כל קשר למקרה. בשלב מאוחר יותר טען כי אנשים בלתי-יזומים במכונת וליאנט מודל 70 ביקשו ממנו לסמן את הכביש ולצייר את האיקסים על החביות עבור סכום כסף.

בהודאה מתאריך מאוחר יותר הסביר גור את פשר השטרות שהגיעו לידיו. לדבריו, נמצא את השטרות הללו בחצר ביתה של חברתו, יעל אש, בנווה-נאמן. לדבריו, הוא שמע את הכלב נובח בחצר וכאשר הסתכל למקום אליו הביט הכלב, גילה שקית ניילון חומה ובתוכה מצא חבית לות של שטרי כסף בני 50 שקל. לדבריו, לקח חלק מהכסף והסתיר ביופן הדלת של מכונת הכופר, ובפעמים אחרות הוסיף ולקח שטרות נוספים.

איך להשתיק ילדים?

הודאתו הראשונה הארוכה והמפרידה רטת ניתנה לחוקר ברוך פרח ביום 2.7.80. בהודאה המשותפת על 57 עמודים כתובים בכתב ידו של פרח, אשר נגבתה

והתפלא כאשר האם לא הראתה סימני שיתוף פעולה, אך הילה הסבירה כי "היא משחקת את התפקיד עד הסוף". למרות הכתחת לקחת את הילד ביום שני, סיפרה הילה על תקלה, והילד נשאר אצל גור. למחרת, ביום שלישי, אמר היה לפגוש את הילה בתחנת הרכבת צפון או בפתח-תקווה, אך היא לא באה. במקומה פגש בגבר בפתח-תקווה, והוא השאיר את ארון בידי. כאשר חזר למכונתו גילה את ארון מת.

מאז לא שמע מאומה מהילה, הוא ניסה לחפשה אך לא הצליח. שמה לא נמצא במירוש התושבים, כפי שגילתה התובעת, ומיספר הטלפון שנתנה לו התגלה כטלפון ציבורי, שגם אותו איבד.

מעדות הרופאים שמעתם כי מצבה של הגופה לא איפשר קביעת סיבת המוות. ולכן קיבלה גם התביעה את גירסת החנק של הנאשם.

עדות הפסיכולוגים והפסיכיאטרים כפי שהובאו על-ידי התביעה והסניגור, אליעזר מלחי, נמצאות לפניכם. הן קובעות באופן חד-משמעי כי גור אחראי למעשיו.

גירסות שונות

מעדות ההגנה אתייחס לעדותה של העדה (אשר שמה נאסר לפירסום). שיפרה כי ביום התשיעי או העשירי לחודש יוני, כשעמדה ליד קולנוע תל-אביב בשעה ארבע אחר-הצהריים, ראתה אשה מטופחת, לבושה נאה, אשר לוותה על-ידי ילד שמנמן, שפניו היו מלוכלכים ולבושו מרשל. הילד רצה ללכת לטרט והאשה סרבה, ואמרה כי צריך לצלצל לאמא לסביון.

הדבר נראה לעדה חשוד מאוד, ואם כי פרטי החטיפה טרם פורסמו בעיתון, סיפרה לתברתה באותו יום כי נראה לה שראתה חטיפה של ילד. האם היה הילד ארון? האם היתה האשה הילה? האם תואם סיפור זה אתעדותו של גור? או שמה הוא מותר ספק סביר שהיו לו שותפים ומאמת את גירסתו האחרונה בבית-המשפט? האם הר-אשה המסתורית אשר עמדה ליד הסופר-מרקט בסביון בזמן החטיפה, ואשר נראתה על-ידי אחד העדים, קשורה לחטיפה, או שמה עמדה שם באופן מקרי ואינה קשורה כלל לחטיפה.

את רבותי המושבעים צריכים לקבוע. אינו גירסה מכל אלה שהעלה הנאשם, ואשר עליה נחקר על-ידי סניגורו והתובע את האם הגירסה המתקבלת על ידיכם. עם גרם גור למותו של ארון, באיזה תאריך, ובאיזה דרך. האם עשה זאת בעצמו או בעזרת שותף. רבותי המושבעים — מלא את תפקידכם.

על המושב האחורי בתנוחה מוזרה, והוא ידע כי מת. זה היה ביום רביעי בערב. הוא החביא את גופת ארון בתא האחורי, ונסע לאכול ארוחת-ערב בבית גיסה של רחל. הגיס היה כאן לפניכם ואישר את הסיפור על הנסיעה. במכונת ובתוכה גופת הילד נסע גור להביא את הורי רחל לארוחת-ערב בבית חתנם, ואחר כך נסע לנתניה, שם מצא מקום ובו קבר את הגופה. הוא כיסה אותה בחול ופח.

דרכי תשלום

פני החטיפה הכין לוחיות וזיהוי מווייפות למכונתו, לדבריו, כדי שהילד ילמד את המיספר המווייף של הרכונת. אולם ביום שני זרק את הלוחיות. בחקירה הנגדית של התובעת סיפר כי זרק אותן כיוון שחשש להסתבך בעבירת-תנועה, כאשר עלה על כביש חיפה-תל-אביב.

התובעת טוענת כי זרק את הלוחיות כיוון שהילד היה כבר מת ביום שני. גם הספרים אותם קנה לארון לא נמצאו אצלו, ולדבריו נגנבו ממכונתו. גירסה נוספת של גור היתה כי לא הוא גרם למותו של ארון, אלא ראה שני אנשים סיבגו וחלפון כאשר קברו את הילד, ואז ידע כי הוא מת. הגירסה הנוספת המפורטת ניתנה בפנינו כס כן בעדותו בבית-הדין המיטלטל. הוא סיפר כי הכיר אשה נאה בשם הילה מרלי בחודש נובמבר בשנה שעברה. הם הכירו בתערוכה שקיים ברמת-אפעל. היא ביקשה לקנות תמונות, אך כיוון שלא היה לה כסף ביקשה לשלם לו בגופה. ואמנם הם קיימו יחסים זמן מה. הוא תיאר אותה כאשה בת 35, נאה, בעלת שיער חום-שחור מסולסל ו- מטופח. בעלת גוף חטוב. היא פנתה אליו זמן מה אחר כך וביקשה ממנו לעזור לחברתה. תושבת סביון אשר הסתככה בפרשת האבים וסחיטה. כדי לעזור לחברה היה עליו להחזיק את בנה של האשה אצלו, וליצור את הרושם של חטיפה מביימת. "שערה לא תיפול מראשו של הילד. האמא בתמונה, וחלקך יהיה 15 אלף לירות". כוללת אחרת אם אמנם הוא מסוגל לתפי קיד, לקח במכונתו את הילד הזור בכפרי שמריהו, ואז החליט כי אינו מסוגל לעשות זאת. אולם הילה הצליחה לשכנעו, והוא יצא איתה ביום ראשון, 8.6.80 לקריאון. היא לא הביאה את הילד איתה כפי שהבטיחה, אלא ביקשה שיעשו זאת יחדיו. ואמנם, הם מצאו את הילד במבואות סביון, ולקחו אותו במכונת. הילה נסעה איתם לראשון-לציון ושם נפרדו, כאשר היא מבטיחה להיפגש מחר ולקחת את הילד. הוא, לפי הוראות הילה, טילפן לאם,